

i powoduje, że jej cały majątek traci swoją wartość. Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd w ocenie uznając, że w przypadku skarżącej nie było szczególnego kontekstu społeczno-gospodarczego, który należało uwzględnić.

- (¹) Obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszenia grzywien w sprawach kartelowych (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. C 298, s. 17).
 (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).
 (³) Wytoczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. C 210, s. 2).

**Skarga wniesiona w dniu 13 października 2009 r. —
Ioannis Terezakis przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich**

(Sprawa T-411/09)

(2009/C 312/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ioannis Terezakis (przedstawiciel: V. Lombart, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 3 sierpnia 2009 r. otrzymanym przez skarżącego w dniu 10 sierpnia 2009 r., odmawiającej ujawnienia skarżącemu niektórych części i załączników określonych pism wymienionych pomiędzy Europejskim Urzędem ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz greckim ministerstwem ds. finansów dotyczących możliwych nadużyć podatkowych w związku z budową Athens International Airport of Spata (Międzynarodowy port lotniczy w Atenach, Spacie, Grecja)
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 3 sierpnia 2009 r., która została mu doręczona w dniu 10 sierpnia 2009 r., odmawiającej ujawnienia mu niektórych części i załączników określonych pism wymienionych pomiędzy Europejskim Urzędem ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz greckim ministerstwem ds. finansów dotyczących możliwych nadużyć podatkowych w związku z budową Athens International Airport of Spata, w oparciu o poniżej przedstawione powody.

Skarżący twierdzi, po pierwsze, że zaskarżona decyzja obarczona jest oczywistym naruszeniem prawa i błędem w ustaleniu

okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Komisja błędnie zinterpretowała i zastosowała art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 (¹) (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. Skarżący twierdzi, że Komisja w celu odmowy ujawnienia określonych części odnośnych dokumentów podniosła tylko wyjątek od publicznego dostępu dotyczący konieczności ochrony abstrakcyjnych interesów handlowych, bez podania szczególnych podstaw przyczyniających się do niebezpieczeństwa rzeczywistego osłabienia ochrony interesów handlowych zaangażowanych przedsiębiorców.

Skarżący podnosi ponadto, że Komisja naruszyła art. 1 ww. rozporządzenia i zasadę jak najszerszego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu Komisji, ustanowioną w lit. a) rzeczonego artykułu, jak również orzecznictwo sądów wspólnotowych.

Skarżący zarzuca ponadto, iż Komisja naruszyła prawo w oczywisty sposób, poprzez brak poinformowania skarżącego o podstawach, na których oparła swą decyzję. Podnosi, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadniania, o którym mowa w art. 253 WE, poprzez samo tylko powołanie się na wyjątek, o którym mowa w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, w celu odmowy wnioskowanego dostępu.

Wreszcie, skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie przyjęła, iż załączniki do pism, w stosunku do których skarżący wystąpił o udzielenie dostępu, znajdowały się w posiadaniu skarżącego, opierając się na błędnym założeniu, iż wnioskowane dokumenty były identyczne, jak dokumenty posiadane przez skarżącego. W związku z tym skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja obarczona jest naruszeniem prawa w zakresie, w jakim Komisja powstrzymała się od zastosowania postanowień rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, a w szczególności jego art. 4.

(¹) Rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

**Skarga wniesiona w dniu 14 października 2009 r. — CEA
przeciwko Komisji**

(Sprawa T-412/09)

(2009/C 312/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Commissariat à l'énergie atomique (CEA) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: J. García-Gallardo Gil-Fournier, M. Arias Díaz i C. Humpe, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- potwierdzenie wpłynięcia skargi (skargi, pełnomocnictwa procesowego oraz kopii dokumentów) i uznanie jej za dopuszczalną;
- rozpoznanie skargi wniesionej w imieniu i na rzecz CEA przez jej przedstawicieli prawnych;
- stwierdzenie nieważności — zgodnie z art. 230 WE — decyzji Komisji notyfikowanej CEA pismem z dnia 29 lipca 2009, odmawiającej potraktowania odpraw emerytalnych wypłaconych przez CEA jako kwalifikowanych kosztów pośrednich i przyznania CEA świadectwa metodologii księgowej;
- posiłkowo stwierdzenie na podstawie art. 238 WE, że i) odprawa emerytalna stanowi koszt kwalifikowany na podstawie reguł umownych siódmego porozumienia ramowego w sprawie badań i rozwoju oraz ii) że Wspólnota Europejska nie wypełnia swych zobowiązań umownych względem CEA, wynikających z siódmego ramowego programu badań i rozwoju;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszej kolejności skarga oparta na art. 230 WE ma na celu stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji Komisji notyfikowanej Commissariat à l'énergie atomique (CEA) w dniu 29 lipca 2009 r., odmawiającej potraktowania odpraw emerytalnych wypłaconych przez CEA jako kwalifikowanych kosztów pośrednich i przyznania CEA świadectwa metodologii księgowej, tak aby podmiot ten mógł zadeklarować koszty pośrednie personelu w celu uzyskania zwrotu nakładów poniesionych przy realizacji projektów współfinansowanych w ramach siódmego ramowego programu badań i rozwoju.

CEA twierdzi, że decyzja Komisji, w świetle której odprawy emerytalne nie stanowią kwalifikowanych kosztów pośrednich została wydana z naruszeniem prawa oraz zawiera oczywiste błędy w zakresie oceny okoliczności faktycznych, a także że Komisja naruszyła zasady dobrej administracji, pewności prawa, proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Posiłkowo, na podstawie art. 238 WE, strona skarżąca wnosi o stwierdzenie, że odmawiając potraktowania odpraw emerytalnych wypłaconych przez CEA jako kosztów kwalifikowanych, a tym samym odmawiając zwrotu tych kosztów, Komisja nie wypełnia swych zobowiązań umownych względem CEA.

Skarga wniesiona w dniu 14 października 2009 r. — Henkel przeciwko OHIM — JLO Holding (LIVE)

(Sprawa T-414/09)

(2009/C 312/59)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Henkel AG & Co. KGaA (Düsseldorf, Niemcy)
(przedstawiciel: adwokat C. Milbradt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: JLO Holding Company LLC (Santa Monica, Stany Zjednoczone)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 lipca 2009 r. (sprawa R 609/2008-1) w zakresie, w jakim wspólnotowy znak towarowy nr 984 245 („LIVE”) został unieważniony dla towarów: mydła, produkty perfumeryjne, środki do pielęgnacji ciała i kosmetyki;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy

znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Słowny znak towarowy „LIVE” dla towarów z klasy 3 (wspólnotowy znak towarowy nr 984 245)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: JLO Holding Company LLC

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylene decyzji Wydziału Unieważnień i częściowe unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) w związku z art. 51 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ pozwalające na utrzymanie praw do znaku używanie zostało dowiedzione również dla towarów: mydła, produkty perfumeryjne; środki do pielęgnacji ciała i kosmetyki.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).